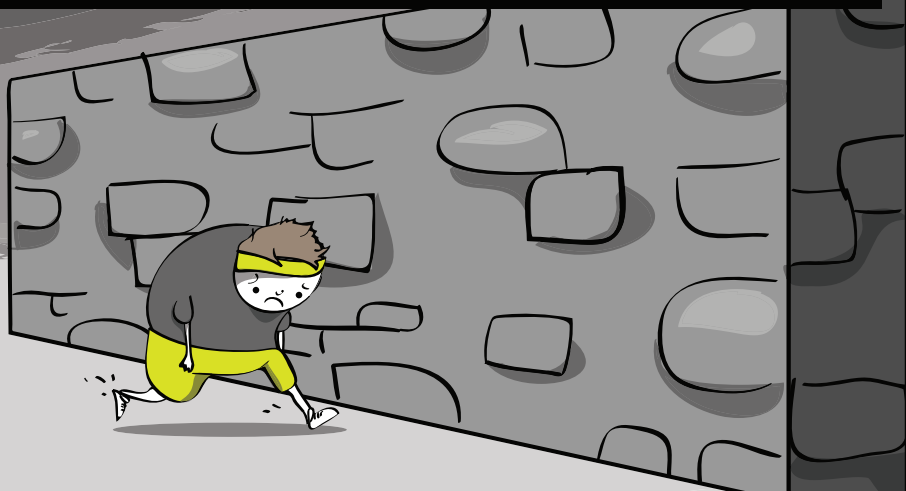

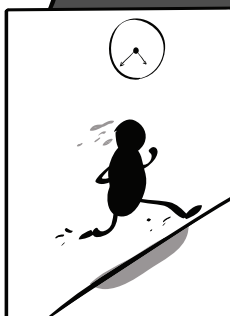
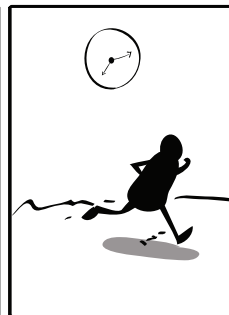
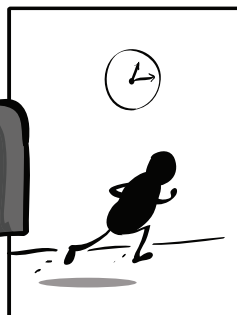
Část 1: Břuch

Maratonci často zmiňují
fenomén zvaný „zed“.

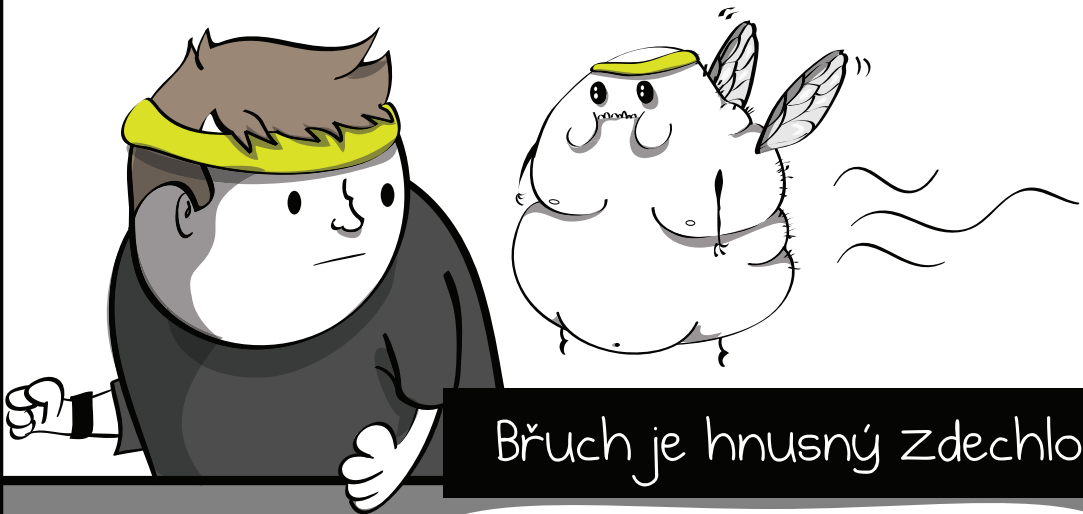

„Narazit do zdi“ v běžecké hantýrce znamená dosáhnout
v závodě bodu, kdy se cítíte fyzicky a emocionálně na dně.

Nevěřím na žádnou zed,
věřím na **Břucha**.

Břuch je takový vypasený andělíček,
který za mnou lítá, když běhám.

Břuch je hnusný zdechloň.

Zpomal svižníku.
Pojď domů, musíme si dát něco na zub
a trochu si schrupnout. A tu trilogii Robocopa
za tebe taky nikdo jiný neodkouká.

Břuch mě pořád ponouká,
abych zpomalil,

abych
zastavil,

abych se na
to vykašlal.

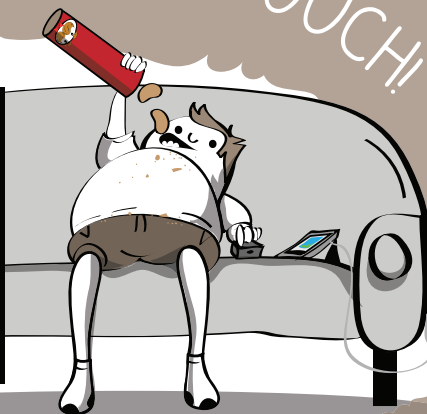

Břřřůůůch je taky přesně ten zvuk, který vydá majonéza, když ji vyplknete z takové té plastové tuby.

„Břuch“ naprosto přesně popisuje tu věc, přes kterou po pořádném žvanci nedopnu gatě.

Kdykoli se jen tak povaluju a nemám pro to jediný pořádný důvod, říkám tomu „břuchování“.

Břuch je ztělesněním přežíractví, apatie a nezájmu, které mi otravují život.